

Full diocesà

12 de juliol del 2026

p4 i p5 — Dos nous sacerdots per a la diòcesi

p7 — Solidaritat amb els damnificats a Veneçuela

Jornada missionera

Avui, 12 de juliol, la diòcesi celebra la campanya per Ruanda i, com l'any passat, ho fem amb un somriure. Us animem a pregar pel poble de Ruanda, ajudant a establir una relació més forta amb aquest país, sobretot amb els sacerdots que han vingut a ajudar a la pastoral del nostre bisbat. És un vincle que refermem cada any aquest dia, alhora que recordem els nombrosos preveres d'ací que hi van viure durant molt temps.

Com incideixen les nostres aportacions? Precisament hem rebut un reportatge de la diòcesi de Kigali donant les gràcies per la nostra col·laboració en el projecte dedicat a engrandir l'església de Musha. Per a ells ha estat una contribució molt bona, amb vista al seu pla pastoral, com també un símbol de reconciliació i unitat pel poble ruandès. Si voleu llegir tot el reportatge, estarà penjat al bloc de missions en aquest enllaç: <https://missions-vic.blogspot.com/>.

Aquest any, hem pogut fer una aportació econòmica, gràcies a les vostres donacions, a la fundació Francesca Maresch i al bisbat de Vic, a un nou projecte per a la reconstrucció de l'església de Kizimyamuriro, a la diòcesi de Gikongoro. Segurament arribaran més peticions i per això, juntament amb els molts mossens ruandesos que tenim a les nostres parròquies, us volem donar les gràcies i animar-vos a contribuir a aquesta bona causa.

Delegació de Missions

X RUANDA

BISBAT VIC DELEGACIÓ DIOCESANA MISSIONS VIC

12_7_2026

Ajudem a somriure

«Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta»

Diumenge XV durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»
(55,10-11)

Salm responsorial

La llavor caigué en bona terra i donà fruit.
[64]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infant. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.
(8,18-23)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer

i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»
[Els deixebles s'acostaren i li preguntaren: «Per què els parleu en paràboles?» Ell respongué: «Déu us fa a vosaltres el do de conèixer els secrets del Regne, però a ells, no. Als qui tenen, Déu els donarà encara més i tindran a vessar; però als qui no tenen, els prendrà fins allò que els queda. Jo els parlo en paràboles perquè, tot i veure-hi, no veuen res, i tot i sentir-hi, no senten ni entenen res. En el cas d'ells es compleix aquella profecia d'Isaïes que deia: "Per més que escolteu, no entendreu res, per més que mireu, no veureu res. El cor d'aquest poble s'ha fet insensible, s'ha tornat dur d'orella i s'ha tapat els ulls, no fos cas que si els seus ulls hi veien, les seves orelles hi sentien i el seu cor arribava a entendre, es convertissin, i jo els retornés la salut." Però els vostres ulls i les vostres orelles sí que són feliços de poder veure i de poder sentir. Us ho dic amb tota veritat: Molts profetes i justos desitjaven veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren, desitjaven sentir el que vosaltres sentiu, però no ho sentiren. [...]
(13,1-23)

«La llavor sembrada en terra bona vol dir aquells que han sentit la predicació del Regne i l'han entesa, i per això dona fruit: o cent, o seixanta, o trenta»

«La Paraula de Déu és viva i eficaç»

Andrey Castrillón, prev.

El sembrador surt a sembrar. No té pressa. Amb la mà oberta deixa caure la llavor sobre tota mena de terrenys. Una part es perdrà pel camí, una altra s'assecarà entre les pedres o quedarà ofegada entre els cards. Tanmateix, ell no deixa de sembrar. Aquesta és la primera imatge que Jesús vol gravar en el cor dels seus deixebles: Déu que no es cansa de confiar, no reté la seva Paraula per por del fracàs. Ell continua sembrant fins i tot allà on nosaltres ja no esperaríem cap fruit. Solament després d'haver contemplat aquest sembrador podem preguntar-nos quin terreny és avui el nostre cor. Potser és aquí on la paràbola ens sorprèn. El nostre cor és un paisatge en moviment que acull, alhora, totes aquestes realitats. Hi ha matins en què ens llevem fragmentats, presos per la dispersió del camí on tot passa de llarg sense arribar a arrelar. En altres moments, redescobrim l'aridesa de la pedra quan l'entusiasme inicial es desinfla davant les exigències del dia a dia. Altres vegades, l'angoixa pel futur o les urgències de la feina creixen com espines que ens roben la pau. I, malgrat tot, en el més profund de nosaltres mateixos hi perdura un racó de terra bona, un espai noble on la Paraula pot ser acollida per a fer germinar el fruit de l'amor bondadós de Déu. La confiança del sembrador és el fil que sosté tota la paràbola. Déu coneix la terra que som, amb les seves pedres, les seves espines i els seus camins trepitjats. I, tanmateix, no deixa mai de sembrar. La seva Paraula és sempre un do, una expressió d'aquest amor gratuït que espera pacientment el moment d'arrelar. Som convidats a fer del nostre cor —amb cada gest d'escolta, cada estona compartida amb els qui estimem, cada instant de silenci que obrim enmig del soroll— un terreny propici perquè la llavor pugui créixer. Déu ja fa la seva obra en nosaltres.

La imatge

Sembrar a grapats, com a imatge, topa amb la tècnica moderna que no voldria perdre ni un sol gra que caigui a terra. Però ensems manifesta generositat: s'aprofitarà allò que s'aprofita, però no puc parar de sembrar. Per això la tasca del sembrador ha esdevingut tothora model per a la vivència del creient que no plany dedicació en el creixement personal i esforç en la tasca pastoral.

Paràbola del sembrador (1611). Abel Grimme

Agenda

Lit. hores: Setmana III

13 dilluns

—Sant Enric, emperador
—Santa Sara, vg.
Is 1,10-17 / Salm 49 /
Mt 10,34-11,1

14 dimarts

—Sant Camil de Lel·lis, fund.
Is 7,1-9 / Salm 47 / Mt 11,20-24

15 dimecres

—Sant Bonaventura, framenor
Is 10,5-7.13-16 / Salm 93 /
Mt 11,25-27

16 dijous

La Mare de Déu del Carme
Dia de la gent de la mar
Is 26,7-9.12.16-19 / Salm 101 /
Mt 11,28-30

17 divendres

—Sant Aleix, confessor
Beata Carlota de la Resurrecció,
carmelita (onomàstica d'Arlet)
Is 38,1-6.21-22.7-8 / Is 38 /
Mt 12,1-8

18 dissabte

—Sant Frederic, bisbe mr.
—Santa Marina, vg. mr
Mi 2,1-5 / Salm 9 / Mt 12,14-21

19 diumenge XVI durant l'any / Cicle A

—Sant Arseni, diaca
Sa 12,13.16-19 / Salm 85 /
Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43

Ordenació sacerdotal i una jornada de gràcia per a la diòcesi

Mn. Camilo Camargo i Mn. Mario Pallares, nous preveres diocesans

La catedral de Sant Pere de Vic va viure el diumenge dia 28 de juny, vigília de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, una de les celebracions més significatives per a la vida diocesana amb l'ordenació presbiteral de Camilo Camargo Tovar i Mario Pallares Páez. La celebració, presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va reunir una nombrosa assemblea de fidels en un ambient d'intensa emoció, gratitud i esperança.

L'ordenació de dos nous sacerdots és sempre un motiu de joia per a l'Església, i així es va fer visible en una catedral plena de familiars, amics i fidels que volgueren acompanyar els nous ministres en un dia tan decisiu en la seva vida. Hi van assistir nombrosos preveres i diaques de la diòcesi, així com seminaristes vinguts d'arreu de Catalunya, signe de comunió eclesial i de suport al mi-

nisteri sacerdotal. També hi foren presents els familiars de Mn. Camilo i Mn. Mario, molts d'ells vinguts de Colòmbia, país natal dels ordenands, per compartir aquest moment irrepetible.

«Vine amb mi»: una crida que transforma la vida

Prenent com a fil conductor les paraules de Jesús a Simó Pere —«Vine amb mi»—, el bisbe Romà va situar l'ordenació en el marc de la crida apostòlica i del seguiment radical de Crist. A l'inici de l'homilia va recordar que el sacerdot no és un do privat ni una promoció personal, sinó un regal de Déu per al seu poble.

En aquest sentit, afirmà: «El Camilo i el Mario no rebran un do per a ells sols, sinó que pròpiament el Senyor els fa un do per a tots els qui formem l'Església i, fins i tot, per a la humanitat

sencera.» Aquesta idea va marcar tota la predicació: el sacerdot és donat per a servir, per a edificar l'Església i per a fer present Crist enmig del món.

El bisbe també posà en relleu el camí vocacional dels dos ordenands, arribats a la diòcesi de Vic fa gairebé quatre anys procedents de Colòmbia, després d'haver deixat la seva terra i la seva família per respondre a la crida de Déu. Va subratllar la intensitat del seu procés de discerniment i formació, viscut entre el Seminari de Santa Marta, l'Associació Missionera de Sant Josep i, finalment, el Seminari Diocesà de Vic, integrat en el Seminari Interdiocesà.

Un ministeri arrelat en l'amor

Un dels moments centrals de l'homilia va ser la reflexió sobre el diàleg entre Jesús ressuscitat i sant Pere a la vora del llac de Galilea. El bisbe destacà que,

5 –actualitat diocesana

abans de confiar-li la missió pastoral, Jesús pregunta tres vegades a Pere si l'estima. D'aquesta confessió d'amor neix la missió: «Pastura els meus anyells. Pastura les meves ovelles.»

A partir d'aquí, Mons. Casanova va recordar: «El ministeri sacerdotal en l'Església és una elecció d'amor i solament des de l'amor es pot exercir.» Recollint una expressió de sant Agustí, el bisbe el va definir com un *officium amoris*, és a dir, un «ofici d'amor».

Va advertir també que el sacerdoci no és una mera funció social ni un càrrec de prestigi, sinó una configuració profunda amb Crist Bon Pastor. Per això, va emprar una imatge especialment bella: la del cristall, que no reté la llum sinó que la transparenta. Igualment, el sacerdot és cridat a transparentar Crist en tot el que és, celebra i viu.

«En el nom de Jesucrist, camina!»

En la part final de l'homilia, el prelat va evocar l'escena dels Fets dels Apòstols en què Pere guareix un paralític davant la Porta Bonica del Temple. Aquell episodi li serví per a presentar la missió sacerdotal com una missió d'esperança i de trobament.

Amb força, va donar als nous preveres aquesta consigna: «Que la vostra única divisa sigui: En el nom de Jesucrist, camina!» Els animà a recórrer els camins humans cercant la «porta bonica» del trobament amb les persones, amb un cor atent a totes les necessitats i pobres del nostre temps.

Els va exhortar igualment a viure sempre units al bisbe i al presbiteri diocesà, sostenint la seva fidelitat en les petites fidelitats quotidianes: la pregària, l'Eucaristia, l'escolta de la Paraula i la fraternitat sacerdotal.

Una festa que continua en fraternitat
Després de la pregària consecratòria i de la imposició de mans, moments culminants del ritu d'ordenació, els dos nous preveres van ser revestits amb els seus ornaments propis i celebraren la seva primera eucaristia.

Ambdós van dir unes paraules en acció de gràcies i, posteriorment, familiars, amics, preveres i fidels van participar en un pisolabis fraternal, prolongant en un ambient festiu la joia d'aquesta jornada de gràcia.

El ministeri
sacerdotal
només es pot
exercir des
de l'amor

Centenari del naixement de l'abat Cassià M. Just

L'abadia de Montserrat va celebrar el dia de Sant Joan una missa commemorativa dels cent anys del naixement de l'abat Cassià M. Just (traspassat l'any 2008), data en què justament celebrava la seva onomàstica, ja que el seu nom de baptisme era Joan. La presidí l'abat actual, P. Manel Gasch i Hurios.

En la seva homilia, va reconèixer la tasca abacial del P. Just en unes circumstàncies complicades, assenyalant que «com a comunitat no podíem sinó agrair que l'abat Cassià

fos durant els vint-i-dos anys del seu abadiat el pare que assenyalà el camí en circumstàncies no sempre fàcils en el postconcili, en els darrers anys del franquisme i de la transició a la democràcia».

Aquest any en la Generalitat de Catalunya, a través del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica, ha declarat oficialment l'Any Cassià Maria Just com una de les efemèrides a destacar.

La Santa Seu declara cismàtica una fraternitat sacerdotal

El Dicasteri per a la Doctrina de la Fe ha anunciat que els ministres consagrats de la Fraternitat Sacerdotal Sant Pius X es troben en situació de cisma i, en conseqüència, estan subjectes a l'excomunió prevista pel dret canònic. La comunicació es va precipitar per la realització d'una consagració episcopal sense mandat apostòlic. Segons el comunicat, també seran considerats cismàtics i excomunicats aquells fidels laics que s'adhereixin formalment a aquesta fraternitat. La Santa Seu adverteix igualment que els sagraments administrats pels seus membres són il·lícits i especifica que tant el sagrament de la penitència com els matrimonis celebrats per aquests són invàlids.

Finalment, l'Església expressa la seva voluntat d'acollir amb caritat aquells que vulguin retornar a la plena comunió i exhorta els fidels a mantenir-se units al Romà Pontífex i als bisbes en comunió amb ell, evitant de participar en celebracions o activitats promogudes per aquesta fraternitat.

Mobilització davant els terratrèmols de Veneçuela

Redacció

Des de Roma, el papa Lleó XIV va expressar públicament la seva proximitat al poble veneçolà durant l'àngelus dominical. El Sant Pare va assegurar les seves pregàries «pel repòs etern dels difunts, per les seves famílies i per tots aquells que treballen en les tasques de rescat», alhora que feia una crida a la solidaritat internacional davant la tragèdia.

A més del suport espiritual, la Santa Seu ha enviat una primera ajuda d'emergència de 100.000 euros a través de l'Oficina de l'Almoineria Apostòlica, coordinada amb el nunci apostòlic a Veneçuela i amb l'arquebisbe de Caracas, Raúl Biondi Castillo, com a primer pas d'una assistència que podria ampliar-se segons com evolucioni la situació.

A Caracas, l'arxidiòcesi ha activat una xarxa d'emergència amb parròquies,

comunitats religioses i voluntaris per tal d'atendre les necessitats més urgents. Molts temples han obert les portes per acollir famílies que han perdut la casa o que temen tornar a edificis danyats. En diverses esglésies s'han habilitat espais per a distribuir aliments, aigua potable, medicaments i roba.

Un paper especialment rellevant l'està tenint Càritas Veneçuela, que ha activat immediatament els seus equips d'emergència per coordinar l'ajuda humanitària a les zones més afectades. Amb el suport de *Caritas Internationalis*, l'organització canalitza donacions i desplega equips d'avaluació per a identificar les necessitats més urgents sobre el terreny. L'assistència se centra especialment en l'allotjament temporal, el repartiment d'aliments bàsics, kits d'higiene, medicaments i suport psicosocial a les famílies afectades.

El llibre

Alzad la mirada

Viaje apostólico de León XIV a España

San Pablo

240 pp.

5 euros

Aquest volum aplega les homilies, discursos i missatges pronunciats pel Papa durant el seu viatge apostòlic a Espanya, oferint un testimoni viu del seu magisteri en contacte directe amb la realitat social i eclesial del país. Al llarg de les seves intervencions, el Sant Pare aborda qüestions centrals, com la família, els joves, la solidaritat i el compromís social, convidant els fidels a renovar el seu trobament personal amb Crist. Les seves paraules, marcades per la proximitat, l'esperança i una profunda sensibilitat pastoral, animen a enfortir la vida de l'Església i a donar testimoni de l'Evangelí.

«Entre el miracle i el desastre»

Romà Casanova, bisbe de Vic

A les acaballes del curs pastoral se m'acut que el que he viscut durant aquests darrers mesos en el meu ministeri ho podria resumir en una expressió del tema *La gent que estimo* del grup musical Oques Grasses. En aquesta cançó, la relació entre dos enamorats, no pas mancada de contratemps, es fa poesia i música, expressant aquesta tensió així: «entre el miracle i el desastre».

Déu continua obrint camins nous per a la seva Església

Seguint el ritme de cada any, he visitat durant el curs dos arxiprestats de la nostra diòcesi: el del Lluçanès i el del Bages Sud. Fent servir la mateixa expressió que el grup musical, he experimentat que, amb més o menys intensitat, en les parròquies vivim també entre el miracle i el desastre. Més ben dit: de desastre, pròpiament, no n'hi ha cap; però sí que he constatat la preocupació per l'envelliment i la minva en les comunitats de fidels. Hi ha manca de joves i de famílies en les celebracions, i, per altra banda, es palpa que els camins dels sacraments —baptisme, confirmació, matrimoni— no es transiten com caldria; fins i tot les exèquies cristianes disminueixen. Però, al mateix temps, percebo —i això durant els quasi vint-i-tres anys que serveixo aquest bisbat— com el Senyor no abandona mai la seva Església i sempre hi trobo gent que estimen la parròquia, en tenen cura i, malgrat els temps adversos, es mantenen fidels a la seva fe en Crist.

La vida del fidel, en realitat, es mou sempre en aquesta alternativa: entre el miracle i el desastre. Perquè, enmig de la nostra situació —no pas de les més galdoses de la història respecte a la fe cristiana—, veiem també petits miracles que manifesten el poder de la gràcia de Déu actuant a favor nostre. Aquest curs, per exemple, hem

assolit un nombre elevat de baptismes d'adults, infants i jovenets que, per circumstàncies diverses, han fet un recorregut interior de trobament amb Crist, molts d'ells des de posicions ben allunyades de la fe. Això ho podem qualificar, seguint l'expressió abans esmentada, de «miracle». Certament que són pocs els joves que responen positivament a la crida del Senyor, comparant-ho amb els moltíssims que no coneixen Jesús i el seu Evangelí; però, des d'una lectura de fe, són una clara afirmació que Déu acompanya el seu poble. Finalment, unes darreres dades «miraculoses»: els dos nous sacerdots per al bisbat ordenats el proppassat dia 28 de juny i el fet que tres joves de la diòcesi demanen d'entrar al Seminari Diocesà el curs vinent. Així, doncs, entre el miracle i el desastre, l'Església en aquesta terra continua caminant, posant tota la seva esperança en el Senyor.

